

İKTİSAT BÖLÜMÜ MEZUNLARI İÇİN YAZILAN MEZUNİYET YILLIĞI YAZILARI

2003 Mezunlarına:

Sevgili Arkadaşlar,
Sizlere bu yıl daha uzun yazamadığım için beni bağışlayın. Hepinize gönülden sağlık, mutluluk, başarı ve bol şans dilerim. Uğurlar olsun.
Sevgilerimle.

2002 Mezunlarına:

Sevgili Arkadaşlar,
Bizim bölümdeki dört yıllık misafirliğiniz sona ermek üzere. Bir kısmınıza Econ 101 dersinde merhaba deyişimden bu yana bu kadar uzun bir süre nasıl oldu da bu kadar çabuk geçti diye düşünmeden edemiyorum. İlk yılın sonunda sınıfta birlikte resim çektirdiğimizi anımsıyorum. Fotoğraflar yandığı için bu anımızı belgeleyememiş olsak da, bu anı diğer ortak anılarımızla birlikte belleğimde yaşatacağım.

Bizim bölüme gelmeden üniversite sınavlarını kazanabilmek için çok zahmetli günler geçirdiğinizi biliyoruz. Eh, buradaki dört yıl da kolay olmamıştır sanırım; quiz, midterm, final, “term paper” derken. Gönül isterdi ki, bu kadar zahmetin sonucunda önce diplomalarınıza, hemen sonra da istediğiniz bir işe girip bu zahmetlerin ödülüne hemen kavuşabilin.

Sizin mezuniyetiniz ne yazık ki, çok güç ekonomik koşulların yaşandığı bir döneme rastlıyor. Sizlere hak ettiğiniz ve mutlu ve verimli olacağınız bir işe kavuşmanız için her zamankinden daha fazla şans diliyorum. Umarım bu dönemdeki şanssızlığınızı ileride “şanslı” olaylarla dengelersiniz. Ülkemizde bu tür “exogenous” (dışsal) etmenlere sıkça rastlamak mümkün. Bazılarımız, örneğin, sadece dört ay askerlik yapmıştık, sırf askerlik sırasında yığılma olması nedeniyle.

En içten duygularıyla, yol ayrımında uzun süre zaman yitirmeden iş yaşamınıza başlamanızı ve tüm yaşamınızın mutluluklarla dolup taşmasını diliyorum.

Sevgilerimle.

2000 Mezunlarına:

Sevgili Arkadaşlar,

Kötü kış da geldi geçti. Fakültenin önündeki merdivenlerde oturmalar, cıvıl cıvıl genç sesler ve şen kahaahalar yükselmeye başladı. Yakında cübbeli gençler bir öğle üzeri topluca fotoğraf çektirecek bizleri de yanlarına çağıracaklar. Sonra bir başka gün havuz sefası başlayacak, derken mezuniyet töreni ve balosu... Yıllık yazısı yazma da bu sürecin bir parçası. Ben de giderek bu sürece kaç yıl ortak oldum demek yerine acaba daha kaç kez ortak olabilirim diye sormaya başlayanlardan sayıyorum kendimi.

Çok iyi biliyorum ki, üniversiteden mezun olmak, yaşamın çok önemli dönüm noktalarından biri. Yeni bir ortam, yeni bir başlangıç... Sizleri önce kutluyor ve yaşamınızın bu yeni evresinde bol şans diliyorum.

Yıllar geçtikçe böyle bir ortamda söylenecekler artmıyor, tersine azalıyor. Bunun birinci nedeni, önemli gördüğünüz şeylerin çok büyük kısmını zaten eskiden söylemiş olmanız. İkincisi ise, yaşam deneyiminiz arttıkça vereceğiniz mesajların netleşmesi ve gerçekten önemli olanların o kadar da çok olmadığını iyice görmeniz. Dürüstlük, çalışkanlık, medeni cesaret, hoşgörü, tevazu ve güleryüzlü ciddiyet benim de başkalarında görmekten hoşlandığım, bundan sonraki yaşamınızda da ön planda tutmanızı beklediğim özellikler.

Sizlere sağlıklı, mutlu ve başarılı bir yaşam diliyor ve ulaşacağınız konumda ülkemizde ve dünyada bizler kadar şanslı olmayan geniş halk yığınlarının bulunduğunu gözardı etmemenizi ve bu kesimler için verilmekte olan mücadeleye gönüllü örgütlenmeler ve (niçin olmasın?) aktif siyasete katılarak da omuz vermenizi diliyorum.

Sevgilerle.

1995 Mezunlarına:

Sevgili Arkadaşlar,

Yıllık yazısı yazma dönemi her yıl belirli bir düzenle geliyor. O kadar büyük bir düzenle ki insan meslek yaşamının uzunluğunu yazdığı yıllık yazılarının sayısıyla ölçebilir. İlk kez bu yıl ben bugüne dek kaç yıllık yazısı yazdığımı değil, bundan sonra acaba daha kaç yıllık yazısı yazabileceğimi düşündüm nedense. Bu düşünce beni çok ürküttü. Dünyanın en güzel mesleğine sahip olmanın gururunu hissedebiliyorsak bunda sizlerin katkısının da çok büyük olduğunu düşünüyorum.

Geçmiş yıllık yazılarımda söylediklerimi yinelemek yerine, sizlerin bugünkü konumunda kendi hissettiklerimden, yaşadıklarımından iki kısa anı aktarmak istiyorum.

Üniversiteden yeni mezun olduğumu bir arkadaşımдан öğrendim ilkin. “Listeler asılmış” sözcüklerini duyar duymaz transferi gelmiş futbolculara taş çıkartacak hızda bir depar attığımı ve mezun olduğumu resmen öğrenişimi bütün canlılığıyla anımsıyorum. Elimde tek bir bavulla Samsun otoparkından yolcu edilişim, çok genç sayılabilecek bir yaşta yurt dışına ilk kez çıkıyor olmanın tedirginliği, çok iyi İngilizce bildiğimi düşünürken üniversitenin ilk günlerinde Britanya adalarının değişik yörelerinden gelen sınıf arkadaşlarımdan söylediklerini anlama güçlüklerim, bilmem hangi “essay”i istenen kalitede zamanında yetiştirebilmek için kopkoyu kahveli uykusuz geçen geceler bir sinema şeridi gibi gözümün önünden aktı. Sıkıntılar çekmiştim ama artık ben bir mezundum, meslek sahibiydim, başarmıştım. Yaşamımın en güzel, en mutlu akşamlarından birini geçirmiştim İngiliz dostlarımla. Mutluluktan uçuyor, kendimle büyük gurur duyuyordum.

Warwick’de iktisadi düşünceler tarihinden ekonometriye kadar bir yığın ders almıştım ama asıl önemli dersi Coventry’deki Marks&Spencer mağazasının müdüründen aldığımı düşünüyorum. Mezuniyet sonrası biraz para biriktirip Amerika’ya tatile gitmek istediğimden o mağazada bir süre çalışmayı kafama koymuştum. Kendimden son derece emin, başım ve ayaklarım göklerde müdürü görmek istediğimi söyledim oradakilere. Müdüre “Ben Warwick mezunuyum, iş istiyorum” dedim mağrurca. “Size iş vermem

mümkün değil, sizin diploma burada geçmez, bana kamyonlardan içeri mal taşıyacak güçlü kuvvetli insanlar lazım” dedi. İşinde gücünde, alın teriyle, yıllar boyu yaşam mücadelesi veren insanlardan kendimi bir an için olsun farklı, hatta belki üstün hissetmiş olmak beni fazlasıyla utandırmıştı.

Çok büyük işler başardınız. Ne kadar gurur duysanız, hakkınız. Ama ne olur, hep ayaklarınız yere bassın.

Sizlere sağlık, mutluluk ve başarılar diler, gönülden sevgiler sunarım.

1994 Mezunlarına:

Bir cümle ile Fikret ŞENSES kimdir?

Kimlik krizi içinde olduğumu düşünmüyorum ama, bu yanıt zaman içinde, hatta bazen gün içinde bile değişebiliyor. Şu anda: Çorbada tuzu bulunsun diye elinden geleni yapmaya çabalayan, her şeyi hem çok ciddiye alan hem de bir yanıyla çok da komik bulan “bir garip” Fikret Şenses...

Anahtar Sözcükler

İngiltere: Gençlik yıllarımın önemli kısmını 72.5 milletin (belki daha çok) genç insanlarıyla haşır neşir olarak, her dakikasını dolu dolu geçirmeye çalıştığım ve genelde çok iyi anılarımın olduğu, sevdiğim bir ülke. Uzun yürüyüşlerde ve etrafımda kimsenin olmadığından iyice emin olduktan sonra yanık bir Anadolu türküsü eşliğinde kronikleşen kendi ülkeme duyduğum özlem. Ne Coventry’den ne Lancaster’den ve ne de Londra’dan Karadeniz çıkışlı vapur da geçmezdi ki tutunca yansın ellerim. Şimdilerde ise orada Münir Nurettin Bey’i silmeden Beatles’ı, Fener’i silmeden West Ham United’ı sevmeye başladığım için bir başka türlü haz duyuyorum.

Kalkınma: Bu kelimeye inanmayanların ağızlarında sakız olan ve bu yüzden de anlamını yitiren bir sözcük. Benim sadece Türkiye için değil bütün Üçüncü Dünya için hala en büyük özlemim.

Müfredat: Sevimsiz bir sözcük. Fikret Görün’e ve Nur Keyder’e bir türlü yetişmeyip acele etmem gerektiğini anımsatıyor.

Uçmak: Olumsuz anlamları vardır mutlaka ama bana hep nesnellik, masmavi bir duruluk, başta sevgi, alınteri ve dürüstlük olmak üzere tüm kutsallıkları anımsatıyor.

Dünyaya yeniden gelseydiniz ve yine iktisatçı olsaydınız kim olmak isterdiniz?

Bu liste ya boş, ya da buraya sığamayacak kadar uzun. Ama yine de bir cevap vermem gerekirse bugün Econ 101 ile iktisat eğitimime başlasam 30 yıl sonraki kendim derim.

İssız bir adada bir yıl kalmak zorunda kalsaydınız yanınıza alacağınız 3 şey/kişi ne/kim olurdu?

Ne zaman bilmem ama sonunda ıssız bir adaya gideceğimi düşünüyorum. Oraya bir şey götürülmesine gerek yokmuş. Vaadedilenlere şimdilik razıyım!

Bizim kuşakla kendi kuşağınızı değişik açılardan karşılaştırır mısınız?

Kuşakların anlamlı bir şekilde topyekün kıyaslanabileceğine inanmıyorum. Bu yıl mahsul iyi, bu yıl mahsul kötü türü değerlendirmeleri anımsatıyor. O zaman bile başta hava koşulları olmak üzere bir yığın etmen var. Hava koşulları da hala pek istikrarsız buralarda.

Üniversiteden mezun olurken kurduğunuz hayaller nelerdi?

Bir kısmı çok özel bir kısmı ise şimdi yaptıklarım. Zaten hayal kurmaya pek vakit de olmadı. Belki de ne yapacağıma ana hatlarıyla daha önce karar vermiştim. Bir çizgi tutturmak ve tutarlı olmak önemli. Bu çizgiden zaman zaman uzaklaşırsanız da hiç olmazsa ne kadar uzaklaştığınızı bilirsiniz. Ama siz de göreceksiniz ki her şey her zaman sizin kendi kontrolünüzde olamıyor. Dışsal değişkenler de var. Yani ister istemez, bir ölçüde “Kapıldım gidiyorum bahtımın rüzgarına”.

Bize söylemek istedikleriniz, öğütleriniz, tavsiyeleriniz?

Bu soruya yanıtım her yıl değişiyor nedense. Bu yıl kimseden öğüt istemeyin, diyeceğim. Bence deneyim zenginliği en doğru kararı vermenizde başlıca yol gösterici. Kötü deneyimler de buna dahil. Şu kadarını söyleyeyim ki bizleri tanıdıysanız zaten size vereceğimiz öğütlerin neler olabileceğini de biliyorsunuz demektir. Bilmeyenler bundan önceki yıllara bakabilir. Gerekli sonuçları (iyi veya kötü) zaten çıkarırsınız veya çıkardınız bile. Gerisi lafügüzaf. Bir nokta çok önemli. Sağlığınıza çok ama çok dikkat edin. Bu konudaki yanlışlarınızı ileride telafi etmeniz her zaman mümkün olmayabilir. Hepinize bol şans, sağlık ve mutluluklar dilerim.

Sevgilerimle.

1993 Mezunlarına:

Doğum tarihiniz, mezun olduğunuz okullar?

1947. Samsun Maarif Koleji, İngiltere’de Warwick Üniversitesi (lisans), Lancaster Üniversitesi (y. lisans) ve London School of Economics (doktora), ha bir de Samsun Cumhuriyet İlkokulu var. En başta o geliyor çünkü son tahlilde en önemli şeyleri orada sevgili öğretmenlerim Fazilet Toroğlu ve Fatma Artvin’den öğrendiğimi düşünüyorum.

İktisatçı olmasaydınız ne olurdunuz?

Gazeteci-yazar olurdum. Pilotluk da fena olmazdı galiba.

Akademik hayatınızda sizi en çok mutlu etmiş veya edecek olan bir çalışma var mı? Varsa konusu nedir?

Hepsi çok mutlu etti. “Gözyaşı, kan, ter”, uykusuzluk ürünü oldukları için, kısaca çok emek verdiğim için. Yine de uluslararası katkılarının yer aldığı Gelişme Dergisi’nin Gelişme İktisadi Özel Sayısının sevinci biraz daha uzun sürdü galiba. Sanattan nasibini alamamış birisi olarak yazdıklarımın tümünü bir güzel şiirle veya güzel bir şarkıyla hemen değiştirebilir ve sonunda bu alışverişten ne kadar da karlı çıktığımı düşünebilirim.

Boş zamanlarınızı nasıl değerlendirirsiniz? Hobileriniz var mı?

Bu sıralarda boş zamanım yok diyerek. Uzun yürüyüşlere çıkmayı, tiyatro, sinema ve spor etkinliklerini izlemeyi ve seyahat etmeyi severim. İleride tekneyle dolaşmayı, balık tutmayı falan düşünüyorum.

Beğendiğiniz bir kitap ve bir film adı verir misiniz?

İlk okuduğum kitap H.N. Zorlutuna'nın benim Küçük Dostlarım beni çok etkilemiş ve sanırım bana öğretmenlik sevgisini aşlamıştı, gizli gizli. Ölü Ozanlar Derneği bence de etkileyici bir filmi.

Bu dönem hakkındaki düşünceleriniz?

Üzülerek ifade etmek isterim ki giderek daha azınızı tanıyabiliyorum. Diğer yıllarda olduğu gibi izlenimlerim olumlu ve ümit dolu.

Son olarak bize neler tavsiye edebilirsiniz?

Tavsiyelerim de pek değişiklik yok. Sağlığınıza her koşulda birinci önceliği vermenizi, çalışkan, hoşgörülü, dürüst, yardımsever, özverili, medeni cesaret sahibi ve alçak gönüllü olmanızı, dostluk ve iş ilişkilerinizi birbirine karıştırmamanızı, hobilerinize her zaman vakit bulabilmenizi, başkalarının başarısına sevinme özgüvenini yakalamanızı ve belki de en önemlisi ciddiyetle mizahı bir arada götürebilmenizi ve her zaman her yerde her şeye gerektiğinde için için gülebilmenizi diliyorum.

1992 Mezunlarına:

Sevgili Arkadaşlar,

Yine koskoca bir yılı geride bıraktık ve yıllık yazısı yazma mevsimine girdik. Öğüt vermenin artık neredeyse ayıp karşılandığı günümüzde ben bu ayıbı işlemeyecek ve sizleri sağlık, mutluluk ve başarı dilekleriyle birlikte bir anım ve son iki yıldır odamın bir köşesinde gazeteden kestiğim ilk haliyle duran bir şiirle uğurlayacağım.

Yaşlanmanın en önemli göstergelerinden biri bence insanın eski anılarından sık sık bahsetmeye başlamasıdır. Benim çocukluğumda o zamanlar herhalde ellili yaşlarında olan ama bana çok daha yaşlı görünen bir aile dostumuz vardı. İzmir'den her yıl düzenli olarak bizi ziyarete gelirdi. Her gelişinde bana kaçınıcı sınıfa geçtiğimi, hemen ardından da büyüyünce ne olacağımı sorardı. Ben de bu sorulardan sıkılır bazen onun beklediği, bazen de afacanca hiç beklemediği abes bir cevap verirdim. Cevabım ne olursa olsun o şaşmayan bir düzenlilikle bana bizim meşhur vezir hikayesini anlatırdı her yıl arka arkaya. Bense hiç bozuntuya vermeden son cümleyi beklerdim. O cümleye gelince yüzü iyice ciddileşir, kalın çerçeve gözlüklerinin üstünden gözlerini bana diker ve adeta haykırırdı. "Babası da ona demiş kiii... Ben sana vezir olamazsın demedim kiii..." Sonradan anladım ki adam olmak bizim dilimize ve kültürümüze özgü pek anlamlı bir deyim. Bildiğim kadarıyla da bu anlamıyla başka dillerde yok. Nedense bu günlerde bu vezir hikayesinin erdemine her zamankinden daha fazla taktım. Hiç akıldan çıkmaması gereken bir hikaye... Sizle paylaşmak istediğim şiir ise şu.

YAŞAMAYA DAİR

Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
bir sincap gibi mesela,
yani, yaşamının dışında ya da ötesinde hiçbir şey beklemeden,
yani, bütün işin gücün yaşamak olacak.
yaşamayı ciddiye alacaksın,
yani, o derecede öylesine ki,
mesela, kolların bağlı arkadan, sırtın duvarda,
yahut, kocaman gözlüklerin,
beyaz gömleğinle bir laboratuvarında
insanlar için ölebileceksin,
hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için,
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,
hem de en güzel en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde.
Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,
yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin,
hem de öyle çocuklara felan kalır diye değil,
ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadığın için,
yaşamak, yani ağır bastığından.

Sevgilerimle.

1991 Mezunlarına:

Sevgili Arkadaşlar,

Her yıl, havalar iyice ısınmaya yüz tuttuğu zaman gelen yıllığımızda bizlerin yazılarına da yer verme isteğiniz bu defa iyiden iyiye serin, hatta soğuk bir günde geldi. Yıllık yazısı yazmanın havasına girebilmem için havaların ısınmasını boşuna bekledim durdum. Soğuk hava dalgası vurdu, ha bugün ha yarın terkedecek derken yazı da gecikti gitti. Uzatmanın ikinci yarısının son dakikası geldi. İş penaltılara kalmasın diye aldım kalemi elime (Nasıl kalemse markası cordata üstelik koskoca da bir ekranı var. Zamane kalemleri ne olacak?). Havalar bir türlü ısınmadığı için son bir yılın olayları içinde ilk aklıma geleni yazmaya kara verdim. Yani bir anlamda hard disc'imdeki ilk iki file'ı açıyorum sizlere.

Geçen yaz Tokyo'da olağanüstü sıcaklara rağmen çok yoğun bir çalışma temposu tutturmuşum. Havanın biraz olsun serinlediği akşam saatlerinde bisikletin selesine küçük radyomu koyup evin yakınındaki bir parkta bir saat dolaşıyordum hemen her akşam. Kuveyt'in işgali haberini bir Ağustos akşamı bu parkta aldım. Dünyalar başıma yıkılmış, o güzelim park birden savaş alanına dönüvermişti sanki. Olayların giderek tırmanması, Fakülte'nin çeşitli yerlerine "sığınağa gider" levhalarının asılması, uykuları kaçırıp uçak sesleri, henüz oniki yaşındaki kızımın ülkede sen havadan etkilenecek bir akşam hıçkırığa ağlaması. Çok yakınımda yaşanan bir insanlık dramının yarattığı ürperti ülkemizin de bir sıcak savaşla karşı karşıya kalması kuşkusuyla giderek arttı. Sonra

binlerce ölü, dökülen o kadar kan ve heba olan onca emek barışın neden insanlığın bir numaralı hedefi olmaya devam etmesi gerektiğini çok acı bir şekilde bir kez daha gözler önüne serdi. Denilebilir ki, insanlığın uzun tarihinde milyonlarca insan “hep başka çare kalmadığı” için öldüler. Tek yolun her zaman oluk oluk kan ve gözyaşı olması gerektiğine inanamıyorum bir türlü.

İkinci “file”, işini Almanya’nın bilmem hangi ünlü stadının yumuşak çimleri yerine gerektiğinde Gaziantep’in, Diyarbakır’ın yarı-çorak sahaları üzerinde aynı özveri ve meslek ahlakıyla yürüten ünlü kaleci ile ilgili. Toni Schumacher kendini her yerden yere atışında, yaptığı her kurtarıştaki alınterinin, onurlu yaşamın, tutarlılığın ve ciddiyetin bir simgesi ve o kalelerin de koruyucusu olarak çıktı karşımıza. Üç kuruşluk (bazen biraz daha fazla tabii ki) çıkar uğruna eğilip bükülenler ve her türlü haysiyetsizliği göze alanların yanında Toni Schumacher gibiler adeta abideleşiyor. Çocuk hastanesi fikri tıpkı yaşam boyu sağladığı birikimi okul yapılması için göz kırpmadan bağışlayan Ödemiş’li ihtiyarın durumunda olduğu gibi çok yüksek bir ahlaki değerden kaynaklanıyor hiç kuşkusuz. Kim onlardan daha yüce ve onurlu sayabilir ki kendini?

Meslek yaşamınıza başlayacağınız bugünlerde karşılaşacağınız olumsuzluklara kendinizi asla kaptırmamanızı ve yılmamanızı, işinizi titizlikle ve özveriyle yapmanızı, çalıştığınız kuruma sahip çıkmanızı ve onu kişisel çıkarlarınızın üzerinde tutmanızı özellikle rica ediyorum. Unutmayınız ki, o kurumun ulaşacağı düzey sizin katkılarınız ve çabalarınızdan hiç ama hiç bağımsız değil. Kurumla birlikte yücelmeniz de olası. Güler yüzlü, esnek ve alçakgönüllü bir ciddiyet öneriyorum sizlere. Bir anlamda burada aldığınız çağdaş eğitimle birlikte ODTÜ İktisat Bölümü’nin yumuşak havasından da beraberinizde götürmenizi ve her yere yaymanızı istiyorum sizlerden.

Hepinize sağlıklı, barış dolu, özverili ve mutlu bir yaşam diliyorum. Sevgilerimle.

1990 Mezunlarına:

Sevgili Arkadaşlar,

Bilmem kaçınıcı yıllık yazısını yazmaya koyulurken söylenecekleri söylenmesi gerekenleri daha önce söylediğimi düşünüyorum. Daha önce yazdıklarına aynen katılıyorum!

Yıllık yazısı yazmanın bir başka güçlüğü dozundan kaynaklanıyor. Ne kadar uzun ve ne kadar ciddi? Söylenecek hem çok şey var hem pek bir şey yok. Bu açmaz bana şu fıkrayı hatırlatıyor. (Çok edepli değil ama artık meslektaş olduk. Meslektaşlar arasında da hele böyle mutlu bir günde o kadarcık olur, sanırım. Hem bu fıkrayı ben sizin yaşınızdayken gazetede okumuştum. Yani milattan önce. Bizim öğle yemekleri sohbetlerinde de fıkranın edep dozu çizgiyi biraz aşınca gazetede okudum, basın ahlak yasasına uygundur deyip zevahiri kurtarıyorum.)

Kasabanın birinin hemen yanından sabaha karşı tam 5.15’te bir tren geçermiş ve geçerken de tiz bir düdüğü öttürür bütün kasaba halkını uyandırmış. Halk kalksa çok erken, uyumaya kalksa çok geç. Velhasıl kasaba nüfusunda büyük bir patlama olmuş çok geçmeden.

Uzun yazsanız insan sıkılır, okumaz. Bernard Shaw ki çok esprili, güzel konuşan bir insan, o bile günün birinde lafı çok uzatınca dinleyicilerden biri, çirkin mi çirkin, nemrut mu nemrut bir kadın hışımına haykırmış.

- Ey adam. Ne sinir şeysin sen öyle. Sen benim kocam olsaydın yemeğine zehir koyardım. Shaw zekice cevap vermiş;

- Hanım hanım. Sen benim karım olsaydın ben de o yemeği yerdim.

Kısa yazsanız, bir umursamazlık, gelişigüzellik kuşkusu içinde olursunuz. Ama böyle bir günde birkaç kelime bile çok şey ifade edebilir. Tıpkı olimpiyat açılışlarındaki gibi. “Olimpiyatları açıyorum” deyip kürsüden iner gibi.

Hepinize mutluluklar, başarılar ve en içten sevgiler.

Yaşamınız olimpiyatlar kadar şen ve coşkulu olsun. Yüzon engellide engelleri rahat rahat aşmanızı, yüksek atlamada rekordan rekora koşmanızı ama en önemlisi maratonda (ki unutmayın yaşam bir maratondur) emin adımlarla ve sabırla hedefinize ulaşmanızı dilerim.

Sevgilerimle.

1989 Mezunlarına:

Sevgili Arkadaşlar,

Son birkaç yıldır Mayıs ayı etkinliklerimiz arasına yıllık için yazı yazmak ve çekilecek resim için hazırlanmak da girdi. Resim çekilecek diye odalarımızı ve özellikle karmakarışık masalarımızı düzene sokmak fırsatını yakalıyoruz. Bazılarımız için ise kravatlı ve ceketli olmak için bir vesile (yoksa mazeret mi?) yaratılıyor. Yazı yazma daveti ise dönemin belki en yoğun haftalarına rastlıyor ve benim için kafamı düzene sokmanın odamı düzene sokmaktan ne kadar daha zor olduğunu gösteriyor. Gerçekten zor iş yazı yazmak, hele son yıllarda uzunca üç yıllık yazısı yazmışsanız ve malzemeyi tüketmişseniz. Böyle bir şey insanın başına derste gelse sorusu olan var mı dersiniz veya ani bir quiz yapar işin içinden sıyrılabilirsiniz (aranızda bizlere özenme gafletinde bulunanlara bir taktik önerisi). Ne yazsam diye düşünürken aklıma lise yıllarındaki edebiyat dersi ve kopyeye göz yuman öğretmeni geliyor. Kopye çekmeyen birkaç kişiye kağıtlarına bakmadan tam not verir ve sınavlardaki başlıca işlevini de o gün kimlerin kopye çektiğini değil kopye çekmediğini saptamak olarak görürdü (Nerede o eski hocalar ah nerede?). Bir sınavda Ahmet Haşim’in edebi şahsiyetini sormuştu. Sahifeler dolusu bilgiyi kitaptan çekmeye usanan bir arkadaşım “Ahmet Haşim çok şahsiyetli birisidir. Daha fazla bilgi için bakınız edebiyat kitabı” deyip sahife numaralarını referans vermişti. Bunu anlatmakla neyin yolunu yaptığımı sanırım anladınız.

Gerçekten eski yıllık yazılarında söylemeye çalıştıklarım benim açımdan bugün de geçerli. Belki bir nokta eklemekte yarar var. Neden bizim mezunlarımız ağırlıkla bankacılık sektöründe çalışır? Bu sektörün önemini yadsımıyorum ama sizleri diğer saygın alanlara da özendirmek istiyorum. Daha fazla sayıda basına ve hatta siyasete yönelmeniz ve sanat ve edebiyat alanında da adınızı duyurmanız ne kadar da iyi olur. İktisat toplumumuzun gündeminde daha uzun yıllar ön sıralarda yer alacağı benzer. Dolayısıyla sizlere çok iş düşecek sanırım. Hepinize bol şans ve mutlu bir yaşam dilerim.

En içten sevgilerimle.

1984 Mezunlarına:

Fırsat maliyetinin öğretisiyle başlayan iktisat öğreniminiz pek kısa bir süre sonra isimlerinizin yanı başına “iktisatçı” unvanının konmasıyla noktalanacak.

Öyle sanıyorum ki, birçoğunuz akademik uğraşın yorgunluğu ve sınavların sıkıntısı yanında, yaşamlarınızın en zinde ve dinamik bir kısmını geçirdiğiniz ODTÜ’den ve İktisat Bölümü’nden ayrılmanın üzüntüsünü ve iç burukluğunu da hissetmektesiniz. Bu üzüntüyü duymakta haklısınız. ODTÜ İktisat Bölümü çeşitli kültürlerden gelen yabancı öğrencilerin renk katıp zenginleştirdiği yetenekli öğrenci kitlesiyle, görevlerini müdrük öğretim üyeleri ve öğrencileriyle, karşılıklı anlayış, sevgi ve saygıya dayanan öğretim üyesi-öğrenci ilişkileriyle, formel olmayan ancak olabildiğince ciddi ve demokratik yapısıyla ilk katıldığınızda sizleri de beni olduğu kadar etkilemiştir, sanırım.

Çağdaş ölçülere vurulduğunda ya iyi yetişmiş iktisatçılar olduğunuzun bilinci içinde, iktisat bilimiyle ilginizi taze tutmak ve burada hemen ilk günlerinizde karşılaştığınız o güzel ve hoşgörülü havayı gittiğiniz yerlere de yaymak göreviniz olmalı.

Bir kısmınızın mezuniyet sonrası yaşamınız ve özellikle iş hayatınızla ilgili olarak belirsizlik ve tedirginlik içinde olduğunuzu biliyorum. Yetenekleriniz, zekânız ve burada aldığınız eğitim sayesinde sorunlarınızın üstesinden geleceğinize olan inancım tamdır.

Bundan sonraki yaşantınızda da her zaman dürüst, çalışkan, hoşgörülü, demokrat ve doğru bildiklerinizi savunurken cesur olmanızı, tevazudan ayrılmamanızı, her esen rüzgâr karşısında eğilip bükülmeden ilkeli ve dimdik ayakta kalmanızı ve iktisat biliminin araçlarını refahın yaygınlaştırılması yönünde kullanmanızı diliyorum ve bekliyorum.

Sizlerle birlikte olmanın, sizleri tanımanın gururunu, ayrılmanızın üzüntüsünü duyuyor ve sizlere güveniyorum.

En içten sevgi ve başarı dileklerimle....